

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 983/2021
14.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Игора Ковачевића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Шапцу Кв 169/21 од 15.06.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 935/21 од 05.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Игора Ковачевића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Шапцу Кв 169/21 од 15.06.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 935/21 од 05.07.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу Кв 169/21 од 15.06.2021. године, одбијен је као неоснован захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића да се утврди да је наступила релативна застарелост извршења казне затвора, у трајању од 1 (једне) године на коју је окривљени АА осуђен пресудом Вишег суда у Шапцу К 12/16 од 09.11.2017. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 935/21 од 05.07.2021. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА изјављена против решења Вишег суда у Шапцу Кв 169/21 од 15.06.2021. године.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног АА, адвокат Игор Ковачевић благовремено је поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев као основан и преиначи побијана решења и утврди да је наступила

релативна застарелост извршења казне затвора у трајању од једне године на коју је окривљени АА осуђен пресудом Вишег суда у Шапцу К 12/16 од 09.11.2017. године и да се исти одмах пусти на слободу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног се у поднетом захтеву за заштиту законитости, позива на одредбе чланова 485. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП које су општег карактера и прописују оквирно разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, при чему наведене одредбе не опредељује навођењем конкретне повреде закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, у образложењу захтева, бранилац указује да су доношењем побијаних решења повређене одредбе чланова 107. став 4. и 105. тачка 7) Кривичног законика. С тим у вези бранилац истиче да надлежни орган у периоду од две године није предузео ниједну радњу ради извршења казне и да је последња радња која доводи до прекида застарелости извршења казне, предузета 19.09.2018. године, због чега је по мишљењу одбране дана 19.09.2020. године наступила релативна застарелост извршења казне затвора у трајању од једне године, на коју је окривљени АА осуђен пресудом Вишег суда у Шапцу К 12/16 од 09.11.2017. године. Изнетим наводима, по оцени Врховног касационог суда, бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Из списка предмета произилази да је пресудом Вишег суда у Шапцу К 12/16 од 09.11.2017. године, која је постала правноснажна дана 12.12.2017. године, окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 5. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује. Такође, из списка предмета произилази да је Виши суд у Шапцу, након што је дана 19.12.2017. године наведену правноснажну пресуду доставио на извршење, дописом од 19.09.2018. године обавестио надлежног повереника за извршење алтернативних санкција и мера да је окривљени променио место пребивалишта, како би се казна на коју је осуђен извршила на новој адреси, као и да је затим дописима упућеним у 5 наврата између 18.10.2018. године и 04.06.2020. године, тражио од Управе за извршење кривичних санкција обавештење о извршењу казне затвора на коју је окривљени осуђен.

Према одредби члана 105. тачка 7) Кривичног законика, који се примењивао од 01.01.2006 до 30.11.2019. године (Сл. гласник РС број 85/2005...94/2016), изречена казна не може се извршити кад протекне две године од осуде на казну затвора до једне године,

на новчану казну, на казну рада у јавном интересу, или на казну одузимања возачке дозволе.

Чланом 107. став 1. Кривичног законика прописано је да застарелост извршења казне почиње од дана кад је пресуда којом је казна изречена постала правноснажна, а ако је условна осуда опозвана - од дана кад је одлука о опозивању постала правноснажна, док је у ставу 4. истога члана прописано да се застарелост прекида сваком радњом надлежног органа која се предузима ради извршења казне, док према ставу 5. ове одредбе, сваким прекидом застаревање почиње поново да тече.

Имајући у виду цитиране одредбе, по оцени Врховног касационог суда, правилно становиште су заузели нижестепени судови када су одбили као неоснован захтев браниоца окривљеног да се утврди да је наступила релативна застарелост извршења казне затвора, на коју је окривљени осуђен пресудом Вишег суда у Шапцу К 12/16 од 09.11.2017. године, правноснажна 12.12.2017. године.

Наиме, застарелост извршења казне у конкретном случају почела је да тече од дана правноснажности наведене пресуде - дана 12.12.2017. године, од кога дана је Виши суд у Шапцу, као надлежни орган за извршење предметне казне затвора, предузео низ радњи и то последњу 04.06.2020. године, које радње свака за себе представљају службене радње надлежног органа и имају правно дејство у смислу прекида застарелости, сходно члану 107. став 4. Кривичног законика, обзиром да су предузете у циљу извршења казне.

Како је за наступање релативне застарелости извршења казне затвора у трајању од једне године, у смислу члана 105. тачка 7) Кривичног законика, који је био на снази у време извршења кривичног дела, неопходно да у року од две године није предузета ниједна радња надлежног органа ради њеног извршења, што у конкретном случају није случај, то Врховни касациони суд налази да побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези чланова 105. тачка 7) и 107. став 4. Кривичног законика, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног, одбио као неоснован.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић